

[Poul Møller.]

stigning, således må det offentlige også gøre det ved sin udgiftspolitik.

Man har talt om, at det er nødvendigt at have en rammeøkonomi i samfundet, men den må præge hele samfundet; de offentlige finanser kan ikke være fritaget for denne ramme. I et samfund, hvor det offentlige anvender 33-35 pct. af de samlede indkomster, er en sådan tilpasning til rammeøkonomien en konsekvens, som vi ikke kommer uden om, hvis vi vil have skik på økonomien.

Jeg lyttede med interesse til den højtærede finansministers svar i forrige uge på mit forslag om ligesom at vende forberedelserne til finansbudgettet om, således at man i stedet for at få ønskerne ind fra institutioner og styrelser sagde til institutioner og styrelser: med den forventede produktionsstigning regner vi med, at I kan budgettere med det og det beløb, vi giver jer altså rammen, så må I fylde ud; I kan ikke komme med alle jeres ønsker, og så skal vi sidde og barbere det væk; det har vi ikke kræfter til, det har vi ikke tid til, det har vi ikke saglige forudsætninger for. Denne omvendte budgetlægning, siger den højtærede finansminister, vil man forsøge i år. Jeg ville gerne, om den højtærede finansminister, inden vi skilles, vil fortælle, hvordan man vil prioritere, hvilke opgaver, hvilke muligheder man vil prøve at stikke ud til de forskellige styrelser.

Den højtærede finansminister har selvfølgelig ret i, at når folketinget har vedtaget en forhøjelse af invalide- og folkepensionen, er der ikke mulighed for at få dette ind under rammeøkonomiske forudsætninger. Det er klart. Det er givet, at vi her står over for lovbundne udgifter, som der ikke kan dispenseres fra uden lovgivningsmagts hjælp.

Taler man om lovbundne udgifter — noget, som den højtærede finansminister jo gør meget — er der dog også såkaldt lovbundne udgifter, om hvilke det gælder, at det i virkeligheden er administrationens og regeringens opgave at bestemme, i hvilken takt de skal sættes i kraft. Det gælder anlægsopgaver, det gælder investeringsopgaver, men det gælder også mange driftsopgaver, og man må sige, at ikrafttrædel-

sen, igangsætningen, omfanget af dem afgøres af de bevillinger, der vil være til rådighed på bevillingsloven. Her vil jeg gerne høre noget fra den højtærede finansminister om, i hvilken udstrækning han mener, at der er lovbundne udgifter i vort statsbudget, og om han ikke vil give finansudvalget en oversigt over, hvad der kan diskuteres, og hvad der er indiskutabelt med de love, folketinget har vedtaget.

Den næste foranstaltning, som er en forudsætning for, at der økonomiseres mest muligt med de offentlige midler, vil være en administrativ reform, der bryder med det nuværende refusionssystem i sammenhæng med en ny kommunal inddeling, som giver kommunerne øget ansvar for de kommunale udgifter og for dækningen af dem, og som fritager os for de mange mellemregninger mellem kommune og stat. Dette at tusinder af mennesker landet over kan disponere over statens midler, fører aldrig til en samfundsøkonomisk forsvarlig administration. Dette at man landet over kan sige: ja men det er klogest at bruge pengene til det og det, for dér betaler staten så og så meget, fører til en stadig stigning i de offentlige investeringer. Alle disse mennesker kan blot udstede vekslere på staten, som det høje folketing skal beskæftige sig med. Det giver en permanent krise i vore statsfinanser, ligesom der går megen arbejdskraft til spil på den måde, vi har indrettet os på.

Lad mig nævne et eksempel med skatteproblemet. Vi ved, at den direkte indkomstskat både skal være for staten og for kommunerne. Vi ved, at det efter loven er pålagt kommunerne at sidde og ligne hver enkelt borger og finde ud af, hvad han skal betale i skat. Da også staten er interesseret i dette problem, må skatterådene sidde og passe på, at ligningsrådene sætter hver enkelt borger rigtigt i skat. Man må derefter amtsmæssigt have amtsskatteråd og amtsligningsinspektører, der skal passe på skatterådene, der passer på ligningsrådene, der passer på borgerne. Man må så have ligningsdirektorat, der passer på amtsligningsinspektørerne og amtsskatterådene, der passer på, at skatterådene har passet på, at ligningsrådene har passet på at sætte hver enkelt borger rigtigt i skat. Så har vi revisionsdepartementet, der skal passe på,